

IRENE
HANNON

Lichtboei

Hij wil de oude
vuurtoren afbreken.
Zij wil hem juist
behouden.
De vonken spatten
ervan af...

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

1

Had hij een vuurtoren geërfd?

Ben Garrison staarde de donkerharige advocaat aan. Hij snoof de pittige, zilte lucht op die door het open raam naar binnen zweefde en streek met zijn hand over zijn gezicht.

Echt niet.

Dat zou Skip hem niet aandoen.

Het moest de jetlag zijn die hem parten speelde. Na alle vluchten die hij door meerdere tijdzones had genomen om de kust van Oregon te bereiken, voelde hij zich net een zombie. Een veelvuldige verandering van luchtdruk kon gekke dingen doen met je oren. Het kon woorden vervormen.

Hij hoopte tenminste maar dat dat de verklaring was.

Anders zou dit reisje dat ter ontspanning bedoeld was, uitdraaien op een grote ramp.

Hij greep zijn koffiebeker vast en keek uit het raam. Gewoonlijk had het vredige tafereel van dobberende boten in de beschermde jachthaven van Hope Harbor een kalmerend effect.

Vandaag niet.

Hij zette zich schrap en concentreerde zich weer op de man tegenover hem. 'Ik dacht toch even dat u daarnet vuurtoren zei.'

'Sorry,' Eric Nash vouwde zijn handen op de ronde vergadertafel en glimlachte meelevend. 'Ik kan er niets aan doen.'

Ben sloot zijn ogen en kreunde.

'Ik neem aan dat u niet op de hoogte was van dit... unieke...

pluspunt in de nalatenschap van uw grootvader.’

‘Nee.’ Ben nam een grote slok koffie. Hij hoopte dat de cafeïne snel zijn werk zou doen.

Niet dus.

Jammer dat dit brouwsel niet zo sterk was als het spul dat ze zetten in de militaire veldhospitaal waar hij de afgelopen zeven jaar had doorgebracht. Hij had nu wel een flinke opkikker kunnen gebruiken.

‘Het is de toren op Pelican Point.’ De man wees naar het noorden. ‘Misschien herinner je je die van een vorig bezoek. Uw grootvader zei dat jullie er vroeger ’s avonds heen liepen.’

In zijn hoofd flitste een beeld van de verweerde, vijftien meter hoge vuurtoren uit 1872 – en ondanks zijn pijnlijk bonzende slapen gingen zijn mondhoeken omhoog.

Ja, hij herinnerde zich die wandelingen. Het was een avondritueel gedurende de zomervakanties uit zijn jeugd. Of het nu mooi of slecht weer was, na het eten gingen ze naar buiten, uit Skips kleine stadshuisje, en liepen ze over een kronkelend, rotzig pad naar de vuurtoren. Het uitzicht was er schitterend, en de verhalen die Skip had verteld over schipbreuken, de gevaren van de zee en het vaste baken van licht dat angstige zeelieden in stormachtige nachten naar huis leidde, prikkelden zijn jeugdige verbeelding.

Maar zijn grootvader was geen eigenaar geweest van de toren.

En in de bijna twintig jaar die voorbij waren gegaan sinds zijn laatste logeerpartij in de zomervakantie toen hij zestien was, kon Ben zich niet herinneren dat Skip er ooit iets over had gezegd. En het onderwerp was niet ter tafel gekomen tijdens een van zijn wervelwindbezoeken door de jaren heen.

Dus wat was hier aan de hand?

‘Ik heb duidelijke herinneringen aan de vuurtoren, maar hoe kan het dat hij er de eigenaar van is geworden?’ Ben hield de ke-

ramische beker stevig vast en liet de warmte doordringen in zijn vingers.

‘Nadat de toren drie jaar geleden buiten werking was gesteld en uit bedrijf was genomen door de Kustwacht, wilde de regering hem aan Hope Harbor geven. Maar de kosten om het onroerend goed te restaureren en onderhouden waren te hoog, dus de gemeente sloeg het aanbod af. Uiteindelijk werd de toren geveild.’

Ben wist hoe het verder ging. Skip was dol geweest op de vuurtoren – en alles waar die voor stond. Licht in het donker. Leiding door wilde wateren. Redding voor mensen in nood. Hoop voor verloren zielen.

‘Ik neem aan dat mijn grootvader het hoogste bod heeft gedaan.’

‘Het enige bod. De toren was de afgelopen twee jaar zijn kindje. De prijs was redelijk – voor een vuurtoren – en ik heb begrepen dat de restauratie hem nauw aan het hart lag. Maar er is een hoop geld in gaan zitten. Ik vrees dat er niet veel meer te erven valt, afgezien van zijn huis en zijn persoonlijke bezittingen.’

‘Ik had niet verwacht veel te erven. Maar deze vuurtoren – met de kosten – is compleet onverwacht.’ Niemand die zijn leven lang in zee naar krabben graaft wordt rijk – alleen grote ondernemingen in de scheepvaart slagen daarin. En als de kosten van het herstel en onderhoud van het bouwwerk al te hoog waren voor een gemeente, dan was het verwonderlijk dat Skip überhaupt nog iets over had gehouden.

Afgezien van de vuurtoren.

Een zware last die nu aan hem toebehoorde.

Het bonzen in zijn slapen werd erger, een serieuze concurrent voor de bastonen van een rockband.

Wat moest hij in vredesnaam met dat ding beginnen?

‘Ik vrees dat de vuurtoren ook niet in al te beste staat is, ondanks de pogingen van uw grootvader om hem te restaureren.

Nadat hij knieproblemen kreeg, kon hij niet meer veel lichame-lijk werk doen. En aannemers rekenen veel geld voor dat soort werk. Een paar mensen uit het stadje hebben nu en dan een hand-je toegestoken, maar het tempo lag niet hoog.’

Ben liet het nieuws van de slechte staat van de vuurtoren even voor wat het was en concentreerde zich op het andere stukje in-formatie dat de man had gegeven. ‘Wat voor knieproblemen?’

De advocaat hield zijn hoofd schuin. ‘Wist u dat niet?’

‘Nee. In zijn e-mails schreef hij altijd dat alles in orde was. We belden niet veel, maar als we dat deden, was hij opgewekt.’

‘Misschien wilde hij u niet ongerust maken, vanwege uw veel-eisende werk.’

Ja. Dat was wel iets voor Skip. Zijn grootvader wist dat leger-chirurgen die aan het front werkten aan grote spanningen wer-den blootgesteld en in hoog tempo leefden. Dat hadden ze vaak besproken. En het was nooit iets voor Ned Garrison geweest om andere mensen met zijn problemen te belasten.

Maar Ben was niet andere mensen.

Hij was familie.

En hij stond bij Skip in het krijt. Enorm. Wie weet wat er van hem was geworden als hij niet die zomerbezoeken had gehad om naar uit te kijken. Die bittere echtscheiding had zijn kindertijd op z’n kop gezet.

Er was niets wat hij niet gedaan zou hebben voor de man die zijn reddingsboei was geweest.

Ben nam nog een slok van de afkoelende koffie en gunde zich-zelf even de tijd om zijn schommelende emoties in te tomen. ‘Wat waren dat voor knieproblemen?’

‘Uw grootvader stond niet graag stil bij onaangename onder-werpen, maar ik heb begrepen dat hij veel last had van artritis en in aanmerking kwam voor een nieuwe knie, niet lang na-dat hij de vuurtoren had aangekocht. Er ontstond een infectie,

waardoor een nieuwe operatie nodig was. Toen die niet hielp, werd een derde operatie uitgevoerd om een metalen staaf in te brengen, zodat hij permanent mank liep en hij belemmerd werd in zijn lichamelijke activiteiten. Hij kon niet veel meer aan de vuurtoren doen, dus besloot hij vier maanden geleden de toren te verkopen.’

‘Wie was zijn chirurg?’ Ben klemde zijn kaken op elkaar. Als iemand prutswerk had geleverd, zou hij daarvoor verantwoordelijk worden gehouden.

En waarom had Skip geen gebruik gemaakt van zijn expertise? Nee, op het slagveld had hij niet vaak een nieuwe knie geplaatst. Maar hij was nota bene orthopedisch chirurg! Hij had advies kunnen geven, de specialist die zijn grootvader had gekozen kunnen natrekken.

Eric zocht tussen de papieren die voor hem lagen en haalde er een vel tussenuit. ‘Jonathan Allen in Coos Bay. Ik zie geen eerstelijnsarts vermeld staan voor uw grootvader. Hij zal hebben gedaan wat de meeste plaatselijke bewoners doen en gewoon een bezoek hebben gebracht aan de kliniek voor spoedeisende hulp voor dagelijkse medische behoeften hier in de stad. Daar hebben ze wellicht dokter Allen aanbevolen.’

‘Dank u.’ Ben schreef de naam op. Hij nam zich voor de arts een bezoek te brengen voordat hij Oregon verliet, zodat hij de medische gegevens van zijn grootvader in zou kunnen zien.

Maar het was onwaarschijnlijk dat die knie iets te maken had met de ernstige hartaanval die hem fataal was geworden.

Hij slikte iets weg en begon ergens anders over. ‘Mijn grootvader heeft de vuurtoren weer te koop gezet, dus ik neem aan dat de gemeente hem nog steeds niet wil kopen.’

‘Klopt. Enkele inwoners probeerden draagvlak voor de koop te creëren, maar die pogingen zijn doodgelopen. Al was het gebouw in onberispelijke staat geweest, Oregon heeft al vuurtorens in

overvloed – meerdere daarvan zijn veel indrukwekkender dan de onze – dus het is niet zo dat hij toeristen zou trekken die zouden kunnen bijdragen aan de plaatselijke economie.’

Die logica was moeilijk te weerleggen. Het was de gemeente niet kwalijk te nemen dat ze voor de aankoop had gepast.

‘Dus een particuliere koper is de oplossing.’

‘Als u die kunt vinden.’ De advocaat klonk niet alsof hij er meer vertrouwen in had dan Ben. ‘Uw grootvader heeft de toren te koop gezet bij een makelaar, maar ik geloof niet dat ernaar geïnformeerd is.’

Natuurlijk niet.

Dat zou al te makkelijk zijn.

‘Ik zal eens naar de toren gaan om hem te bekijken, nadat ik de uitvaart van mijn grootvader heb geregeld. Is er iemand in het stadje die een bouwkundige taxatie zou kunnen doen?’

‘Mijn vrouw is architect en heeft een bouwbedrijf in de stad.’ Eric stond op, liep naar zijn bureau en haalde een visitekaartje uit een lade. ‘Voordat uw grootvader hem kocht, is ze erheen geweest om hem haar mening te geven. Ze zal het niet erg vinden om er nog een keer heen te gaan om de staat te beoordelen.’

‘Dank u.’ Ben stak het kaartje in zijn zak. ‘Moeten we nog iets anders bespreken?’

‘Nee. De nalatenschap van uw grootvader was in orde. Het zal eenvoudig zijn om de goederen over te schrijven. U hebt de sleutels van zijn huis en auto, en de papieren zijn ondertekend. U bent klaar.’ Eric schoof een envelop over de tafel. ‘Dit is de sleutel van de vuurtoren.’

Ben aarzelde even.

Maar hij kon er niet omheen.

Hij bezat een vuurtoren.

Een vuurtoren die kennelijk niemand wilde hebben.

Hij ook niet.

Hij slaakte een berustende zucht, en pakte vervolgens de envelop en stond op.

Eric stond ook op en stak zijn hand uit. ‘Nogmaals gecondoleerd met uw verlies. Uw grootvader was een geweldige man en een aanwinst voor dit stadje.’

‘Dank u.’ Hij gaf de advocaat een stevige hand terug.

‘Als ik u tijdens uw verblijf nog ergens mee kan helpen, aarzel dan niet om het me te laten weten.’

‘Dat stel ik op prijs. Maar ik ben niet van plan om lang te blijven.’ Dat was hij tenminste niet van plan geweest, totdat hij een vuurtoren erfde. ‘Dank u. Fijn dat onze afspraak een paar uur later kon.’

‘Geen probleem. Ik weet hoe moeilijk het kan zijn om op schema te blijven als je op reis bent. U zult wel uitgeput zijn na de afstand die u hebt afgelegd.’

‘Klopt.’ Het was moeilijk te geloven dat hij zesendertig slapeloze uren geleden nog in het Midden-Oosten had gezeten. ‘Ik ga in het huis van mijn grootvader een poosje plat, totdat ik me weer mens voel.’

‘Goed plan. Eethuis The Myrtle is open als u eerst een vroeg hapje wilt eten. Of u kunt langsgaan bij Charley’s op de kade. Misschien bent u daar als kind weleens met uw grootvader geweest.’

‘Jazeker. Vaak.’ Het water liep hem in de mond als hij dacht aan de smakelijke vistaco’s die Charley samenstelde. Een bezoek aan Charley’s stond zeker op de lijst van dingen die hij in Hope Harbor wilde doen, maar hij moest eerst een poosje slapen. Slaap had hij harder nodig dan eten.

De advocaat liep met hem mee naar de deur. Ben stapte de motregen in, die typerend is voor de kust van Oregon in april – of in elke andere maand.

Hij stopte de papieren die hij had gekregen onder zijn jasje, opende zijn huurauto met de afstandsbediening en liep er op een holletje naartoe.

Vijftien seconden later stak hij de sleutel in het contact. Hij trommelde op het stuur.

Zou hij naar Pelican Point rijden om Skips stommititeit een bezoek te brengen, of zou hij die onaangename taak voor later bewaren?

Later natuurlijk.

Hij begon in te zakken, en de vuurtoren liep niet weg.

Helaas.

Hij keek of er verkeer aankwam en draaide Dockside Drive op. Misschien zou er een oplossing voor zijn dilemma tot hem komen via een droom, net als bij de profeten vroeger.

En als dat niet zou gebeuren?

Hij zou stad en land aflopen om een koper te vinden voor zijn onverwachte – en ongewenste – erfenis.

Toen er plotseling werd aangebeld, kneep Marci Weber hard in de tube tandpasta, zodat er een straal met mintstreepjes over de wastafel naar de spiegel spoot.

Wie kon er op dit uur nog bij haar op de veranda staan? Niemand in Hope Harbor kwam na acht uur nog op bezoek, laat staan om kwart over tien.

Met een bonzend hart liet ze de tube op de toilettafel vallen, zonder acht te slaan op de kronkelstreep van drab over de kraan en wasbak.

Ze veegde haar handpalmen af aan haar pyjamashirt en sloop naar de hal. In haar donkere slaapkamer bewoog ze zijwaarts naar het raam, en ze gluurde de duisternis in.

Nee toch.

Ze kon de bezoeker niet zien, het zicht werd belemmerd door het gewelfde afdakje boven de veranda. De verlichting aan weers-

kanten van de voordeur hielp nu niet.

En ze moest er nu niet aan denken om naar beneden te gaan om daar door het raam te kijken. Bij de gedachte alleen al kreeg ze een knoop in haar maag.

Niet verrassend, gezien haar verleden.

Weer werd er aangebeld, en met een schok kwam ze in beweging. Ze snelde naar haar nachtkastje, griste haar pepperspray uit de lade en trok haar mobiele telefoon van het laadsnoer. Met haar telefoon in haar hand geklemd – vinger in de aanslag om het alarmnummer te bellen – liep ze op haar tenen terug naar het raam. Haar hart bonsde in haar keel.

Blijf ademen, Marci. Je bent in Hope Harbor. Er gebeuren hier zelden nare dingen. Die jeugdige vandaal die er lol in had om andermans spullen kapot te maken is opgepakt en sindsdien zijn er geen ernstige incidenten meer geweest. Je overdrijft.

Helemaal waar.

Niettemin bleef ze de telefoon stevig vasthouden, terwijl ze wachtte tot de bezoeker wegging.

Maar als hij of zij niet vertrok... als haar ongenode bezoeker wel kwaad in de zin had... Ze had een uitmuntend alarmsysteem dat al afgesteld was voor de nacht. De politie van Hope Harbor zou er binnen een paar minuten zijn, en een gezicht vol pepperspray zou iedereen tot staan brengen.

Ze zou zich wel redden.

Maar... waarom had oudtante Edith er niet voor gekozen om midden in het stadje te gaan wonen in plaats van aan de rand? Het huisje op Pelican Point was charmant, maar tussen de mensen was het wel veiliger.

Wat moest hij aanvangen met die kat in de boom als er niemand opendeed?

Ben zette zijn handen in zijn zij en fronste. Er brandde licht boven. Er moest iemand thuis zijn.

Aan de andere kant was het wel een beetje laat. Misschien niet naar zijn maatstaven, maar door de week ging Hope Harbor om tien uur 's avonds dicht, voor zover hij zich kon herinneren. Misschien was de bewoner al op weg naar bed.

En dat zou hij ook moeten doen in plaats van in het donker rond te sluipen.

Alleen was hij te gespannen en te wakker om te slapen, dankzij de vier uur waarin hij na de afspraak met de raadsman in Skips logeerkamer in coma had gelegen. Hoe hard hij het ook nodig had om te gaan pitten, hij had moeten wachten tot een normale bedtijd. Nu was zijn biologische klok nog meer van slag.

Door de trektocht omhoog over het rotsige pad naar de vuurtoren, met slechts een kiekeboe spelende maan en een zaklantaarn om hem bij te lichten, was een deel van zijn rusteloze energie verdwenen. Maar als hij had geweten dat op de kronkelende weg naar Pelican Point een kat, die niet meer uit de boom durfde, op hem wachtte, dan was hij naar de stad teruggekeerd via de nog gevaarlijkere weg langs de klif.

Ben gaf het op. Hij dacht niet dat er nog iemand open zou doen in het huisje in Cape Cod-stijl. Hij blies geërgerd uit en stapte van de veranda.

Toen hij om het huis heen naar de betreffende boom liep, werd hij door een aarzelend miauwen begroet. Hij richtte zijn lantaarn op de amberkleurige ogen van de poes.

Als de kat geen bloedend pootje had gehad, was hij weggelopen. Het mocht dan makkelijker zijn voor kleine poesjes om in een boom te klimmen dan er weer uit te komen, maar meestal

werden ze door honger wel gemotiveerd om op eigen houtje naar de vaste grond terug te keren.

Tenzij ze gewond of bang waren.

En de in elkaar gedoken kat boven zijn hoofd was het allebei.

Ben bekeek de onderkant van de stam van de loofboom, waar geen takken groeiden. Er was geen sprake van dat hij erin kon klimmen. Bovendien zou de kat nog angstiger worden van een oprukkend mens.

Hij kon de vrijwillige brandweer bellen, maar hij zou zich niet bemind maken in het stadje als hij ze op dit uur nog zou vragen om een kat te redden.

Besluiteloos keek Ben rond in de tuin. Misschien kon hij een bruikbaar instrument vinden in het verweerde tuinschuurtje aan de zijkant.

Hij beende naar het bouwwerk en probeerde de deur. Open.

Hij richtte de lantaarn naar binnen, stak zijn hoofd om de hoek van de deur en liet de lichtstraal over de ruimte glijden voor een snelle inventarisatie. Een ladder van twee meter. Een bezem. Touw.

Dat moest lukken.

En als het de bewoners van het huis niet beviel dat hij hun spullen leende? Jammer dan. Ze hadden het meelijwekkende mauwen van de kat in nood vast wel gehoord. Als ze zelf geen zin hadden om het schepsel te helpen, dan hadden ze iemand moeten bellen om hulp... in plaats van een hulpeloos wezen te laten lijden.

Ben perste zijn lippen op elkaar en trok zijn gebreide capuchontrui uit. Hij wikkelde de trui om de haren van de bezem en knoopte hem vast met het touw. Met de ladder over zijn schouder keerde hij terug naar de boom.

‘Hou vol, poesje. We zullen je naar beneden halen en dat zere pootje repareren,’ zei hij op kalmerende toon terwijl hij de ladder

tegen de boom zette. De toon die hij bewaarde voor de gewonde, angstige burgerslachtoffers die hij had behandeld. Slachtoffers van een kwaadaardige oorlog waarin niemand werd gespaard, slachtoffers die alleen zijn stembuiging begrepen, maar zijn taal niet verstonden.

Hij probeerde de ladder en klom naar de op twee na hoogste sport, tilde de bezem boven zijn hoofd en duwde zachtjes met de in fleece gehulde haren tegen de kat. De muizenvanger wankelde en klemde de trui vast tussen zijn pootjes om zich in evenwicht te houden.

Ben imiteerde de reddingstechniek die hij een vriend eens had zien gebruiken en trok de bezem zachtjes weg van de boom. Met de voorpootjes geklemd in fleece, verloren de achterpootjes van de kat hun greep op de boom. Toen de afstand tussen boom en bezem breder werd, haakte de kat met alle vier zijn poten in de trui.

Zodra de trillende kat de bezem vastgreep, liet Ben de steel door zijn vingers glijden. Hij greep het poesje voorzichtig in zijn nekvel, en liet de bezem vallen. Het katje legde hij in de holte van zijn arm, en hij daalde voorzichtig de ladder af.

Weer op vaste grond draaide hij zich om, en hij werd verblind door een felle lichtstraal.

‘Krijg nou w – ’ Hij liet de kat los en schermde zijn ogen af met zijn hand.

Kennelijk vond de kat het licht net zo vervelend. Met een schel gekrijs haalde hij zijn nagels over Bens onderarm. Hij wrong zich los, sprong op de grond en verdween in het donker.

‘Hou uw handen waar ik ze kan zien terwijl we een praatje maken. Ik ben agent Jim Gleason van de politie van Hope Harbor.’

De stem van de onzichtbare man kwam uit het donker achter het licht.

Ben tuurde met samengeknepen ogen in het licht en zag een

stroompje bloed over zijn arm sijpelen. In zijn achterhoofd begon de titelsong van The Twilight Zone te spelen.

Hoe kon er zo snel zoveel fout gaan?

Vanaf het moment dat het telefoontje met het slechte nieuws over Skip was gekomen, had hij geweten dat dit een moeilijke reis zou worden – maar dat was nog niets vergeleken met de eerste acht uur die hij in Hope Harbor had doorgebracht.

En alsof het nog niet erg genoeg was om een vuurtoren te erven en verscheurd te worden door een kat, had hij nu ook nog de politie op zijn dak.

Dit bezoek begon iets surrealistisch te krijgen.

Erger nog, het ging in hoog tempo bergafwaarts.

‘Zijn verhaal klopt, Marci. We kunnen hem bekeuren voor het betreden van eigen terrein, maar...’ Agent Gleason trok zijn schouders op.

Hij hoefde zijn zin niet af te maken, ze wist al wat hij dacht.

Maar het zou nogal laag zijn om een man te straffen die naar de stad was gekomen om zijn grootvader te begraven en net was togetakeld als dank voor zijn goede daad.

Vanuit de donkere plek achter de voordeur waar ze zich had verschanst, gluurde Marci naar de lange, slanke indringer.

Hij stond kaarsrecht in de rand van het licht van de lantaarns aan weerskanten van haar voordeur, met een aan flarden gescheurde trui in zijn handen. Zijn donkere haar begon te glinsteren toen de dichte mist neerdaalde over Pelican Point, en hoewel zijn gelaatstreken vaag zichtbaar waren, viel het op dat hij ziekelijk bleek was.

Zijn gezicht was net zo wit – en gespannen – als het hare toen ze in de spiegel had gekeken en vlug een spijkerbroek en een trui

had aangetrokken, wachtend tot de politie zou komen.

Hij zag er niet bepaald uit als een herrieschopper.

Hij zag eruit als iemand die maar niet wakker kon worden uit een nachtmerrie.

‘Dus wat zal het zijn, Marci?’ De wetshandhaver zette de kraag van zijn jack op toen de mist intensiverde.

Ze aarzelde. Als het verhaal dat de man aan Jim Gleason had verteld waar was, was hij eerder een kattenredder dan een geveltoerist.

‘Je weet zeker dat hij geen oplichter is?’

‘Ik heb zijn identiteitsbewijs nagetrokken en Eric bevestigde dat ze elkaar vanmiddag hebben gesproken. Hij heeft ook een verse schram. Ik heb maar een glimp van de kat gezien voordat hij wegschoot in het donker, maar ik hoorde hem krijsen. Het bewijs ondersteunt zijn verhaal.’

Ja, dat deed het zeker. Annabelle zat om de paar dagen vast in dezelfde boom. Marci had haar na soortgelijke ongelukjes gered, tot ze had begrepen dat het huisdier van mevrouw Schroeder uitstekend in staat was om zelf naar beneden te komen, ondanks haar gejammer om hulp.

Maar de vreemdeling in haar tuin kon dat niet weten – en hoe kon ze een barmhartige Samaritaan straffen?

‘Oké. Laat maar gaan. Het spijt me dat ik je lastig heb gevallen.’

‘Helemaal geen moeite. Daar zijn we voor.’ Hij tikte tegen de rand van zijn hoed. ‘Ik zal hem laten weten dat hij buiten gevaar is.’

De agent draaide zich om, maar Marci hield hem tegen met een hand op zijn arm. ‘Zei hij waarom hij hier was op dit tijdstip?’

‘Ja. Hij heeft last van een flinke jetlag en kon niet slapen, daarom ging hij een eind wandelen. Hij is vandaag teruggekomen vanuit het Midden-Oosten. Kun je je voorstellen hoeveel tijdzones hij heeft doorkruist?’

Ze maakte het rekensommetje.

Midden-Oosten.

Grootvaders begrafenis.

Medelijden met een gewond dier.

Met haar blik gevestigd op de man die op afstand bleef, boog Marci zich dicht naar Jim toe, en op een gedempte toon zei ze: 'Is dat de kleinzoon van Ned Garrison?'

'Niemand minder.'

Ze kreeg een wee gevoel in haar maag.

Ze had de politie gebeld voor de legerchirurg over wie Ned altijd zo graag opschepte. Degene die medailles had gewonnen wegens heldhaftigheid en jarenlang aan het front de strijdende mannen en vrouwen van Amerika had opgelapt.

Majoor Ben Garrison verdiende veel beter dan de thuiskomst die zij hem had gegeven.

'Ik eh... geloof dat ik hem een excuus schuldig ben.'

Jim nam de man aarzelend op. 'Misschien kun je daar beter mee wachten. Ik geloof dat hij vandaag wel alles gehad heeft wat hij hebben kan – en hij raakt doorweekt als hij hier nog langer blijft staan. Ik ga hem terugbrengen naar Neds huis.'

Marci beet op haar onderlip. Jim had waarschijnlijk gelijk over het tijdstip, maar als ze het niet vast een beetje goedmaakte, zou ze vannacht geen oog dicht doen.

'Ik zal hem niet lang ophouden.' Ze schoof langs de agent heen. 'Eén minuut.'

De vage gestalte aan de rand van de lichtbaan verstijfde toen ze naar hem toe kwam, en ze verloor de moed.

Doe het nou maar, Marci. Zeg dat het je spijt, dan is het van je af.

Juist.

Ze trok haar schouders naar achteren en zette de pas erin. Een meter voor de man bleef ze staan. 'Ik wil mijn excuses aanbieden

voor de last die ik u heb bezorgd. Ik woon alleen en ik ben niet gewend aan bezoekers op dit uur. Agent Gleason heeft uitgelegd wat er is gebeurd.’

‘Gaat u geen aangifte doen?’

‘Nee.’

‘Dat is dan vandaag tenminste één lichtpuntje.’

In zijn woorden klonk vermoeidheid – en een spoor van sarcasme.

Jim had het juist ingeschat. De man was niet in de stemming voor een praatje.

Tijd om zich terug te trekken.

‘Nou... dan laat ik u maar gaan voordat de mist overgaat in regen.’ Ze draaide zich met een ruk om.

‘Voor het geval dat het u interesseert, de kat was gewond.’

Marci’s maag maakte een salto en ze draaide zich weer om.

Ben Garrison had zijn armen over elkaar geslagen, strak tegen zijn brede borst. Door het gedempte licht was zijn gezichtsuitdrukking moeilijk te doorgronden, maar zijn hele houding straalde misprijzen uit.

‘Wat is haar overkomen?’

‘Ik heb geen idee. Ik weet alleen dat haar pootje bloedde. Had u haar niet horen roepen?’

‘Ik hoorde haar mauwen – maar Annabelle zit met enige regelmaat vast in die boom. Het lukt haar altijd om er zelf weer uit te komen. Hoe had ik moeten weten dat ze gewond was?’

‘Had het kwaad gekund om even te gaan kijken?’

‘Ik dwaal ’s avonds niet buiten rond.’

‘En u doet ook niet open.’

‘Niet voor vreemden.’

‘U had kunnen roepen door een raam. Dan had ik kunnen uitleggen wat ik deed en was deze ergernis ons allebei bespaard gebleven.’

Dat was waar.

Achteraf gezien was het duidelijk dat ze een inschattingsfout had gemaakt.

Maar waarom moest hij daar zo kortaangebonden over doen? Ze had toch haar excuses aangeboden? Wat wilde hij nog meer? Nou ja zeg, ze kon het hele tafereel toch niet herschrijven?

‘Hoor eens... ik heb gezegd dat het me speet. Meer kan ik op dit moment niet doen.’

‘Is die kat van u?’

‘Nee. Van mijn buurvrouw. En ik verwacht dat ze op dit moment geknuffeld en vertroeteld wordt om die zere poot.’

‘Bent u van plan om dat te verifiëren?’

Wat dacht hij wel niet dat ze was, een of andere wrede dierenhater?

Nijdig staaarde ze hem aan. ‘Ik ben van plan haar te bellen zodra u weg bent.’

‘Mooi.’

Tjonge jonge.

Die vent had kapesones met een hoofdletter K.

Ze draaide zich op haar hakken om en stampte terug naar huis. Onderweg passeerde ze de agent.

Hij haalde zijn schouders op alsof hij wilde zeggen: ik had je gewaarschuwd, en liep door naar de politiewagen die aan het eind van haar oprit stond.

Prima.

Misschien was het verstandiger geweest om haar excuses een paar dagen uit te stellen.

Maar als ze in de afgelopen jaren iets had geleerd, dan was het wel om van zich te laten horen, en te doen wat gedaan moest worden, in plaats van zich op de vlakte te houden tot het te laat was.

Lastige dingen uitstellen was een recept voor problemen.

Dat was vanavond maar weer eens bewezen.

Ze blies hard uit en stapte de twee treden van haar veranda op. Als ze had gewacht tot Neds kleinzoon een nacht lekker had geslapen en was hersteld van zijn jetlag, dan was hij wellicht ontvankelijker geweest voor haar verontschuldiging – en minder veroordelend.

Maar het was nu te laat om er nog iets aan te veranderen.

Achter haar vielen autoportieren dicht en sloeg een motor aan. Tegen de tijd dat ze naar binnen was gegaan en door het raam gluurde, zag ze rode achterlichten verdwijnen over de weg.

Gelukkig, dat onaangename voorval was ook weer voorbij – althans, zodra ze mevrouw Schroeder had gesproken en de bevestiging had gekregen dat Annabelle veilig was.

Marci schoof de grendel weer voor de deur en maakte de dievenketting vast op de voordeur. Ze zette het alarmsysteem weer aan en ging naar boven.

Wat een avond.

Dat verhaal over Ned dat ze van plan was te schrijven voor de Hope Harbor Herald, vol met citaten van zijn geliefde kleinzoon, kon ze wel vergeten.

Oud-legerarts Ben Garrison is stomverbaasd wanneer blijkt dat hij een oude vuurtoren heeft geërfd. Het liefst maakt hij het ding met de grond gelijk. Na jaren in militaire veldhospitalen te hebben gewerkt, hoopt Ben nu eindelijk te gaan genieten van een leven als gewone burger. Voor een afbrokkelende vuurtoren is in dat plan geen plaats.

Marci Weber, uitgeefster van de lokale krant van Hope Harbor, denkt daar echter heel anders over. Ze mag dan niet in Hope Harbor zijn geboren, ze heeft in het kustplaatsje wel een nieuw thuis gevonden. De vuurtoren heeft een warm plekje in haar hart en ze is dan ook vastbesloten om te vechten voor het behoud ervan.

In de strijd om de toren vliegen de vonken over en weer. Maar wanneer het duo gaat samenwerken, ontvlamt er een ander soort vuur...

Irene Hannon schreef eerder de Hope Harbor-romans *Cranberryzomer*, *Zeerozen* en *Ankerplaats*. Ze bedacht het fictieve dorpje op een reis langs de kust van Oregon. Ze hoopt dat haar lezers genieten van hun bezoek aan dit heerlijke plaatsje, vol romantische en hartverwarmende verhalen.

ISBN 9789029730143 NUR 302

9 789029 730143

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT